

Nick Perumov

Svärdens väktare · Första boken
**Diamantsvärdet
och Träsvärdet**
Andra delen

Översättning Britt-Marie Ingdén-Ringselle

ERSATZ

© Nick Perumov 2002
Ersatz, Stockholm 2007

Originalalets titel Алмазный меч, Деревянный меч
Översättning från ryska Britt-Marie Ingdén-Ringselle
Redaktörer Maxim Grigoriev & Ola Wallin
Korrekturläsare Maxim Grigoriev & Ola Wallin
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Spindulys, Litauen 2007

ISBN 978-91-88858-38-2

www.ersatz.se
www.perumov.com

Detta har hänt

EN HÖSTDAG strax före det årliga Dödsregnet kommer en ung Arkadept ridande till provinsstaden Chvalin i norr. Han skuggas av Fess, utsänd av Grå förbundet, en liga av legoknektar som säljer sina tjänster till högstbjudande. Strax därpå anländer en liten karavan, anförd av gnomen Sidri, friborne Khan-Torog och trollkvinnan Tavi, samtidigt som ett märkligt cirkussällskap skyndar genom Drungskogen för att hinna fram innan Regnet börjar falla. Sidri är utsänd av Stentronen för att under Skelettbergen söka efter diamantsvärdet Dragnir, gnomernas fruktansvärda vedergällningsvapen. Cirkussällskapets ägare och Regnbågens utsände, herr Onfim, visar sig vara ute efter dess broder, dankernas träsvärd Immelstorn, som han kommer över genom att utnyttja dankerslavinnan Agata.

Den unge kejsaren hyser ett djupt hat till Regnbågen, en magikerorden som sedan århundraden styrt riket i kulisserna och som med Sezjes i spetsen fostrat honom till en skoningslös, kallhamrad härskare. Hårt övervakad av Regnbågen ruvar han på hämnd och söker i hemlighet efter bundsförvanter. Han finner en sådan i Grå förbundets patriark Cheon, vars utsände, legoknekten Fess, under flykt från Regnbågen hamnar i det fruktade Dödsregnet och uppsöks av en bockfotad varelse, som ber honom att överlämna en underlig harneskhandske till kejsaren.

Händelserna följs av den inspärrade krönikören i katakomberna under Isflammans kyrka i Chvalin. Han ser vad som håller på att ske och kan inte låta bli att komma till Tavis undsättning när hon och hennes följeslagare möter en okänd fiende i bergets djup. När striden är över har Sidri försvunnit och Khan-Torog stupat.

Under hot skickar Regnbågen Agata för att döda Dödsregnets herre, samtidigt som kejsaren med harneskhandsken på sin vänstra hand beslutar sig för att krossa magikerorden en gång för alla. Fess som sårats allvarligt har återvänt hem till Dalen, en magiker-enklav i Mellanvärlden, där stridsmagikern Klara Kummel ser till att han får vård. Men när upproret bryter ut i Melin lämnar han det trygga, tråkiga hemmet och kastar sig ut i stridens hetta.

Första kapitlet

» **H**AN har flytt! Han har kommit undan! Och jag som lät honom gå mig ur händerna, min gamla toka!« Klara Kummel sparkade ursinnigt på en fullständigt oskyldig pall. »Det är mitt fel, Aglaja. Jag såg inte upp. Jag underskattade honom. Din ungtupp var inte alls så lätt att tämja som jag trodde. Han rymde! Smet sin väg och förseglade portalen efter sig! Den uslingen visste att vi skulle sätta efter honom. Till och med sin fars amulett offrade han, bara för att krångla till det för oss!«

»Milda makter, Klara, vad ska vi ta oss till?« stönade faster Aglaja och tog sig för pannan.

Det rymliga köket bar spår av stridsmagikerns häftiga humör – ett par svarta sotfläckar på väggarna där Klara hade satt in sina blixtar i stundens hetta, oformliga högar med porslin och husgeråd, golvplattorna som slitits loss och nu tornade upp sig i kökets bortersta hörn. Något slags varelse for som en tosing uppe i taket: en fluga, eller kanske en spindel, men stor som en katt. Klara hade skapat den i förbifarten, bara för att skjuta prick mot den med eldklot en stund.

»Vad vi ska ta oss till, undrar du?« Klara sjönk ner i en länstol, slängde upp sina älgskinnsbeklädda ben på bordet och började stoppa sin pipa. »Det finns inget att göra, Aglaja. Han är antagligen redan i Melin. Och där skulle inte ens självaste ärkemagikern kunna hitta honom. Det är ingen stad, det är ett råttbo – fullt av olika gångar, hålor, katakomber...«

»Men, Klara, pojken är ju...«

»Jag vet!« Trollkvinnan fnös uppretat mot sin väninna. »Säg ingenting, Aglaja. Det verkar som om jag måste hälsa på Sezjes och hennes likar. Men det kan ta sin tid. Kerr är en driftigt grabb.«

»Å, Klara, du är så snäll...«

»*Axybqøu rüβæ!*« svor trollkvinnan på gnomiska. Faster Aglaja blev genast högröd i ansiktet.

»Klara, så du säger...«

»Vad ska jag annars säga«, mumlade Kummel. »Nåväl. Jag has-

tar, jag ilar, längs vägen jag pilar...’ Farväl, Aglaja. Oroa dig inte. Jag ska släpa hit din älskade brorson inom en vecka, om jag så måste binda honom till händer och fötter. Sluta nu, sluta oja dig. Du behöver inte tacka. Annars tar jag illa upp.»

8 Hon var redan framme vid sitt hus, som låg nästan mitt i Dalens hjärta, vid Runda sjöns strand, när hennes inre hörsel nåddes av ett milt och diskret rop:

Klara, ursäkta att jag stör...

Var hälsad, herr ärkemagiker! Klara stramade genast upp sig.

Det militäriska sitter i ryggmärgen på dig, sade Ignatius med låg röst och suckade. Den mäktige trollkarlen avskydde krig och allt som hörde till. Han hade alltid förhållit sig med illa dold motvilja till Krigsmagikernas gille – Klara Kummel var det enda undantaget.

Inga krumbukter, Klara, vi är inte på exercisplatsen. Ursäkta om jag stör, du är säkert mycket upptagen, men skulle jag kunna få fem minuter för ett privat samtal?

Bara fem? Räcker det verkligen? Trollkvinnan kunde inte låta bli.

Kära Klara... sade ärkemagikern förebrående, som en lärare till en olydig liten flicka.

Ursäkta mig, herr Ignatius, flöjtade Klara inställsamt. *Jag är redan på väg. Utan dröjsmål. Allt vad tygen håller...*

Klara, fortsatte trollkarlen bedrövat, *när ska du äntligen växa upp...*

Trots att Klara var över trehundra år hade Ignatius all anledning att behandla henne som en unge. Själv var han väl tio gånger äldre.

Ärkemagikern, Dalens okrönte konung, levde i all enkelhet. Hans hus låg mitt i byn, invid Runstenen som med ett dödsgrepp rotat fast sig i sjöstrandens jord.

Klaras klackar genljöd på den omsorgsfullt sopade och renskurerade trottoaren – gårdsvättarna visste vad som väntade dem om så bara ett enda dammkorn visade sig på Dalens perfekt rena gator. Trollkvinnan gick förbi hus som låg inbäddade i grönska – riktiga palats med marmorstatyer, kolonnader, pelargångar, rotundor, burspråk och andra arkitektoniska finurligheter. Här bodde trollkarlar som tillhörde Helargillet och sina uppdrag fick de från inga mindre än arvprinsar.

Det var alltid vackert väder i Dalen. Det rådde en evig, lagom varm och behaglig sommar, och omgivningens jordar, som odla-

des av arrendatorer från en mängd olika länder, gav tre skördar per år. För de stackare som lyckats ta sig ända fram till vaktposteringsarna var det verkligen inte lätt att få en eftertraktad jordlott här.

Men dem tänkte Klara Kummel aldrig på. Hon lade inte ens märke till deras djupa och ödmjuka bugningar. De som med sitt arbete fick Dalen att blomstra betydde ingenting för Klara. Hon var krigsmagiker – det förklarade allt. 9

En låg häck, helt inlindad i murgröna, avskilde ärkemagiker Ignatius hus från gatan. Själva huset var litet, i två våningar, med ett observatorietorn på taket. Huset förde snarare tankarna till en inte alltför välbeställd köpman än till en mäktig trollkarl som kunde släcka och tända stjärnorna.

Klara öppnade den gnisslande grinden. Ignatius höll sig inte med tjänstefolk, utan gjorde allt hushållsarbete själv eller med hjälp av magi – och kom naturligtvis aldrig så långt som till osmorda gångjärn.

»Kära Klara!« Ärkemagikern stod redan på yttertrappan för att hälsa sin gäst välkommen. Han var helt gråhårig, mörkhyad, hade insjunkna kinder och en mun med tunna läppar över vilken en krokig höknäsa hängde. »Nej, nej, nej...« Han rynkade förargat sina buskiga ögonbryn, men Klara stod redan, helt enligt etiketten, på knä och kysste hans skinntorra gamla hand.

»Vad tar du dig till, res dig genast upp!« sade Ignatius bestört. »Du vet väl att jag inte tycker om sådant...«

»Hur ska jag då göra, härskare«, svarade Klara tyst och kände sig verkligen som en vanlig flickunge, som just hade avslutat Akademiens förberedande klasser. »Hur ska jag annars uttrycka min aktning?«

»Visa den på något annat sätt«, muttrade Ignatius och strök sig förläget över sitt skägg, snö vitt som det anstår en magiker. »Kom in. Jag har något allvarligt att tala med dig om.«

Inomhus liknade Ignatius hem i stort sett sin herre. I hörnen stod tunga möbler av svart trä – byfféer (inte bufféer, utan just byfféer – *skåp* som Klara tyckte verkade mycket äldre än Ignatius själv). Väggarna var till hälften klädda med snidade paneler av dyrbar stenek och högre upp med krämfärgad chiffong. Så fort trollkvinnan och ärkemagikern kommit över tröskeln gick dörren ljudlöst igen.

Klara kände en knappt förnimbar varm fläkt vidröra ena kinden. Ignatius höll på att sätta upp ett skydd, dessutom ett som inte ens alla invånarna i Dalen tillsammans skulle kunna bryta sig igenom, om de nu ens skulle komma på en så vansinnig tanke.

10 »Låt oss gå till arbetsrummet.« Ärkemagikern lämnade artigt väg. Den snidade dörren öppnades av sig själv framför trollkvinnan.

I Ignatius arbetsrum rådde en sträng, nästan pedantisk ordning. Papper, rullar, böcker, manuskript, lertavlor, näverbrev – allt låg på sina platser. Det enda fönstret var täckt av ett imponerande kraftigt galler.

»Jag vill inte att någon ser oss«, sade han plötsligt.

Klara satte nästan i halsen av förvåning.

»Men vem skulle det vara?«

»Det finns också sådana numera«, sade trollkarlen strängt och satte sig i sin berömda fåtölj, gjord av kranier från vidunder som ärkemagikern fällt vid olika tillfällen. »Du vill kanske veta vilka de är... Det är de från Gränsen, kära Klara, de har kommit från Gränsen.«

»Varför gör vi ingenting?! Vi startar en klappjakt och griper alla uslingar till siste man!« Klara knöt nävarna.

»Min kära, du tänker alltför rätlinjigt... som en äkta krigsmagiker, och det gör mig något bedrövad.« Ignatius siktade på Klara med sitt skinnorra finger och dess långa, gula nagel. »Jag satte upp skyddet eftersom alla vet att jag bara pratar med grönsaks-handlaren och mjölkbudet utan det. Frånvaron av skyddande besvärjelser skulle verka misstänkt. Allt måste vara som det brukar. Nu reser jag mig upp och drar för gardinen. Även det som vanligt.«

Arbetsrummet försänktes i halvdunkel. Ärkemagikern satt tyst en stund, med den spetsiga hakan mot sina knäppta händer, och betraktade Klara med genomträngande blick.

»Jag vill be dig om en sak, kära Klara. Nej, nej, jag vill inte höra några högravande ord. Jag vet... hm... att din väninna Aglaja Stevenhorst har något av intresse i Melin, som... hm... som inte heller du är likgiltig för«, slutade han nästan förläget. »Förlåt, du vet ju att jag avskyr att lägga mig i andras angelägenheter, men...«

»Jag är redo att utföra vilken befallning som helst.« Trollkvinnan böjde sitt huvud. Ignatius rynkade pannan.

»Sluta, flicka lilla. Jag befäller inte, jag ber dig. Hade jag befallt

skulle säkert hela ert Gille gett sig i väg för att utföra det. Men det gör jag inte. Tecknen är otydliga, förutsägelserna går isär, spådomarna motsäger varandra. Det enda som är säkert är att varelserna från Gränsen redan är här. De har banat sig en smal stig till vår värld... och nu väntar de bara på ett lämpligt tillfälle. Du frågade varför vi inte spårar upp uslingarna? Ja, ingen dum idé. Fast det handlar ju inte om en invasion, Klara. Än så länge är det ingen invasion. Jag behöver en spanare i Melin. Där händer det något utomordentligt märkligt. Inte ens mina trollkonster är kraftfulla nog för att visa en bild av vad som pågår. Jag ber dig, ge dig av till Melin, men blanda dig för guds skull inte i någonting. De blinda krafterna som styr Ordningens jämvikt är ytterst känsliga. Det krävs inte mycket för att de skall bli störda – och det är så mycket svårare att få dem lugna igen. Men det vet du lika väl som jag. Ta reda på vad som händer därborta, vem som slåss mot vem, varför och i vems namn. Och kom tillbaka. Helskinnad och oskadd om möjligt.« Ignatius suckade.

»Men vad är varelserna från Gränsen ute efter?« frågade Klara.

»De har länge varit våra fiender, kanske ända sedan Världens skapelse, men...«

»Jag vet inte.« Ignatius skakade på huvudet. »Om dessa består vore Stora kaosets tjänare, då hade syftet varit uppenbart. Död, förstörelse, nedstörtande till Urtillståndet. Fast de här är annorlunda. Jag anar deras närvaro, inte mer. De har inte röjt sig ännu, åtminstone inte här i Dalen. Den enda världen där de är verkamma är Melins kejsardöme, tror jag. Jag ber dig att bege dig dit. Ensam. Varelserna är listigare och försiktigare än råttor.«

»Jag måste...«

»Kära Klara, mitt barn, du måste spåra upp dem. I alla fall någon av dem. Ingenting annat. Skaparen bevare dig från att försöka gripa dem, eller mot förväntan råka i handgemäng med dem. Då skulle de bara dra sig undan och vi skulle aldrig hitta hålet som de gnagt upp. Nästa gång skulle de bara komma ännu längre och lättare fram. Har du förstått?«

»Ja«, svarade trollkvinnan ödmjukt. »Men, härskare, i ett så viktigt fall som detta, förlitar du dig verkligen bara på...«

»Naturligtvis inte, kära Klara«, svarade magikern torrt. »Naturligtvis inte.«

12 *Det tycks ha gått bra den här gången*, tänkte Kerr. Han hade tagit sig fram genom det sumpiga låglandet i gott och väl tre timmar nu och det verkade som om Klara inte skulle finna honom. Besvärjelsen var inte helt pricksäkert kastad och Kerr råkade hamna ungefär fem mil väster om Melin, i hjärtat av den ödsliga Häxskogen. Namnet levde kvar ända sedan den tiden då De sju färgerna hade börjat utöka sin makt och med eld och svärd förintat den magi som inte underordnat sig dem. Enligt ryktet hade det just här förekommit kusliga ceremonier, under vilka de gripna »häxorna« – det vill säga kvinnor som var det minsta trollkunniga – offrades åt okända gudar. I Dalen skvallrades att denna utan tvivel barbariska metod hade visat sig vara rätt effektiv.

Flera århundraden hade passerat sedan dess. Skogen hade läkt sina sår. Där altare, offerbord och bål hade stått höjde sig nu ungdomskog. Men minnet av allt som en gång ägt rum bevarades ändå av de gamla stenarna och rötterna.

Natten var på väg att sänka sig över kejsardömet. Bland mäktiga hundraåriga trädjättar vävde luftandarna mjuka band av dimslöjor. Kerr ryste till – kvällen var kylig, men att använda magi för att värma sig var uteslutet. Han svepte slängkappan tätare om sig och tog ett bekvämare grepp om hillebarden. Häxskogen hade ett dåligt rykte. Kejsarna – såväl den nuvarandes far som farfar – hade många gånger talat om att man borde hugga ner alltihop, men Regnbågen motsatte sig. Så vitt Kerr förstod var skogen ett slags reservat. Det var just till Häxskogen som De sju ordnarnas jaktexpeditioner begav sig när menagerierna behövde fyllas på. Med sitt överflöd av vederstyggliga varelser var Häxskogen lämpligare än till och med de kusliga snårskogarna i norr. Och nu kände den unge mannen någons närvaro, lystna ögon som följde honom underifrån rötterna, trynen som girigt vittrade hans steg och uppe i aftonhimlen hördes några slag av vingar som helt uppenbart inte kom från fåglar.

Naturligtvis skulle ingen ha tolererat en sådan plantskola för vidunder mitt i kejsardömet hjärta om det inte vore för Regnbågen. Kerr hade hört att det var hit man skickade de dödsdömda, i synnerhet dem av förnäm härkomst.

Visserligen hade allt hittills gått som smort. Ingen hade vågat ställa sig i hans väg. Å ena sidan var det naturligtvis glädjande, men å den andra: utsöndrade Dalen verkligen en sådan kraft att inte ens alla dessa onda väsen utan förstånd ville utmana ödet i onödan?

Enligt hans uppskattning återstod bara en timmes vandring till Skogens slut. Ytterligare en halvtimme över åkrar och betesmarker och han skulle komma ut på den stora landsvägen. Strax efter midnatt skulle han anlända till Melin. Och då . . .

Han högg med hillebarden och kapade något slags tross, som med misstänkt mjukhet gled förbi framför hans ansikte. Varmt blod sprutade, en slingrande ormkropp föll ner vid hans fötter och höljdes i purpurröd ånga.

En första hälsning från Häxskogen.

Kerr brydde sig inte om att böja sig ner och studera bytet. Han klev över det och gick vidare.

Ett par icke-mänskliga ögon betraktade honom från skogens inre. Varelsens blick var alldeles för intensiv och uppmärksam för att komma från ett simpelt vilddjur. Han fick dock passera obehindrat.

Ormen förblev trots allt det enda vidundret Kerr mötte i Häxskogen. Precis som han trodde upphörde skogen så småningom och han kom ut på en smal remsa ingenmansland, bevuxen med frodiga buskar. Hit förirrade sig inte ens böndernas getter för att gnaga på kvistarna.

Han fick vandra länge över betesmarkerna. Till slut urskilde han ett svagt skimrande ljus någonstans i horisonten. För att skärpa blicken använde Kerr en minimal dos magi. Han såg en stenkasern, som omgärdades av en rejäl mur med skottgluggar; de två hörntornen av sten var av allt att döma avsedda för bågskytter. Mellan skottgluggarna skymtade ett eldsken då och då.

Legionärer. Kerr slog sig förargat för pannan. Dumskalle! Och han som hade glatt sig över att ha hamnat i så ödsliga trakter! Naturligtvis! Åttonde legionens maniplar, utspridda i trakterna runt omkring Häxskogen, vakade över nästet där Regnbågens kära vidunder höll till. Och de behövde självfallet inte förlita sig på sina blotta ögon, eftersom Regnbågen försåg dem med alla nödvändiga skyddsbesvärjelser. Lyckligtvis hade Kerr inte hunnit kors gränsen. Då hade han redan haft legionärerna efter sig, och det tilltalade honom inte alls att behöva döda dem.

Det tog en stund att leta rätt på deras skyddstrådar. Han stod just i begrepp att försiktigt skala av en av dem. . .

I öster lystes himlavalvet plötsligt upp av en olycksbådande scharlakansröd blix. Ett ögonblick senare hördes ett åskliknande donder, strax därefter kom en het vind farande och tvingade Kerr att gömma ansiktet i händerna.

Vinden var fylld av ond magi.

Kerr hörde legionärerna ropa. Alla på kasernen var nu på väg till taket för att se vad som pågick. Fast vad fanns där att se? Det var uppenbart att Regnbågen hade kastat in sin mest raffinerade och mäktiga krigsmagi borta i Melin.

Precis som Kerr hade förutsett.

Med två dolkbesvärjelser skar han snabbt av det osynliga »lar-met« och gick vidare med långa steg och rak rygg. Han hade inte tid att smyga. Det enda som skulle återstå av Melin på morgonen var brinnande ruiner.

Du måste hinna, du måste, upprepade han för sig själv när han gick längs stora landsvägen. *Låt vara att jag ännu inte vet vad jag ska göra, men jag måste hinna. O, om jag ändå haft den bevingade nu!*

Den nattliga vägen låg helt öde och stilla. I öster gick månen upp, men den gick knappt att urskilja – osynlig i mörkret reste sig en ofantlig rökpelare framför den. Nerifrån lystes rökridån upp av ett matt purpurrött återsken.

Melin stod i lågor.

Kerr, legoknekten från Grå förbundet – där han i egenskap av en av dess bästa spejare var känd under namnet Fess – stannade upp.

Det verkar som om leken är över.

Han sökte i sin ryggsäck och drog fram en liten sak – en brons-infattad bärnsten med en inkapslad skorpion. Vid första anblicken var det inget särskilt, billigt krimskrams, men Fess visste hur mycket svett och möda det hade kostat hans far att skaffa denna tingest i en avlägsen värld i väster, i länderna där solen aldrig går ner.

Föremålet kunde på ett ögonblick föra honom till vilken plats som helst i de kända och okända delarna av den bebodda världen, och samtidigt riskerade han inte att hamna inuti en klippa eller krocka med ett träd. Däremot sinade talismanens krafter snabbt och de kunde förnyas enbart i Dalen eller på den plats där skyddet hade tillverkats.

Fess kramade den i sin högra näve. Han vände ansiktet mot det svagt glödande gröna skymningsstråket i fjärran. Med långsam stämma började han läsa besvärjelsen.

Ett uråldrigt språks dröjande ljud flöt makligt fram genom luften. Ljuden hade fötts för så länge sedan att till och med himlakropparna framstod som unga. Versernas betydelse var det inte längre någon som mindes. Innan Fess far hade stupat hade han lagt ner stor möda på att försöka dechiffrera de gåtfulla orden. Förgäves.

Stavelserna klingade likt dånande gamla kyrkklockor av koppar. Världen runtomkring blev plötsligt smärtsamt och outhärdligt klar, allt blev liksom begjutet av blekt månsken, men så skarpt och så starkt att det gick att urskilja också det allra minsta sandkornet under fötterna. Alla föremål framträdde vart för sig, de var inte längre skymda eller förmörkade av andra. Utrymmet mellan dem höll på att slukas av Mörkret som ryckt fram ur ingenstans.

Sedan stelnade allt – på gränsen mellan ljus och mörker. Trädens spöklika skuggor omringade Fess, hans fötter sjönk ner i Landsvägens döda kropp, inlindad i en svepning av damm, och sedan, djupt inne i det dunkel som nu omgav krigaren, uppstod en plötslig rörelse.

Fess ryckte ofrivilligt till. Faderns anteckningar sade ingenting om någonting sådant.

Mörkret drog sig åt sidan som en ridå. Den välbekanta bockfotade nattliga gästen stirrade Fess rakt i ögonen med sina ursinniga, scharlakansröda utstående korppluggar.

»Du. . . !« dundrade det i natten. »Hur vågar du, ditt kryp. . . «

Underifrån den uppslängda kappans fäll sträckte sig en lång kloförsedd labb, som inte hade något gemensamt med en människokropp, efter sitt byte.

Med en närmast omänsklig ansträngning lyckades Fess undertrycka den överväldigande fasan och förbli vid medvetande. Det enda han nu kunde göra var att upprätthålla det uppspända nätet av besvärjelser. Att röra på en hand eller en fot hade inneburit att det skulle upplösas. Han kunde inte ens tala. Alla ord som var möjliga hade redan uttalats.

Klorna kom närmare och närmare. . .

Men besvärjelsen verkade. Den bockfotades klor lyckades inte nå Fess – avståndet mellan dem ökade allt mer, trots att krigaren

inte tog ett enda steg eller ens rörde på sig. Själva avståndet lade sig emellan den bockfotade och Fess, och hans styrka kunde inte övervinna den uråldriga magins makt.

Den grå halvdagern runtomkring samlade sig till en fast, ogenomskinlig kokong. Träden försvann, vägen försvann, den bockfotade försvann; endast den svarta labben, täckt med något slags lav eller halvruddad päls, var kvar med de vassa klorna utspärrade i ett kraftlöst hot.

Kokongen nystades upp.

In strömmade det darrande, scharlakansröda skenet från eldsvådor.

Fess befann sig i Melin.

Och vid hans fötter låg den bockfotades kusliga labb med sina utskjutande benknotor, labben som slitits loss från sin led.

* * *

Agata öppnade ögonen och blev förvånad över att hon ännu var vid liv. Besvärjelsen som Arkens ärkemagiker hade använt sig av var inte den behagligaste. Hennes kropp värkte och protesterade förtvivlat vid blotta tanken på att behöva gå någonstans.

Hon låg med ansiktet upp och såg rakt mot den svarta himlen där ovädersmolnen svävade högt. Luften var fylld av en vidrig, metalliskt sur lukt som var så stark att Agata genast blev illamående.

Skogarnas Kraft... jag är ju i Dödsregnet! tänkte hon med fasa.

Stora giftgula droppar siktade liksom pilar rätt mot hennes ögon, men i stället för att träffa den levande måltavlan slog de kraftlöst mot den osynliga skölden som skyddade dankerflickan från topp till tå.

Arkens magi hade övertaget... åtminstone för tillfället.

Agata tvingade sig upp. Hon förundrades när hon i förbifarten betraktade sig själv: ärkemagikerns besvärjelse hade inte bara kastat henne rätt ut i Regnet och samtidigt skyddat henne från oundviklig undergång, den hade även förändrat hennes kläder. I stället för de vida, grå slavlumporna bar hon nu en bekväm jacka av mjukt älgkalvskinn och rymliga byxor, nedstoppade i höga stövlar. Vapen hade hon visserligen inga. Men å andra sidan, vilket svärd (för-

utom Immelstorn, måhända) skulle hon kunna sätta emot ett sådant vidunder som Dödsregnets herre?

Hon hade inte heller några förnödenheter med sig. Och inte heller något att tända en lägereld med – fast vilken eld kan överleva här i den fuktiga rötan? Uppenbarligen räknade Arken med att hon skulle klara sitt uppdrag snabbt... eller lika snabbt gå under.

Hon hade ingen aning om vart hon borde gå. Inte ens Arkens ärkemagiker kunde penetrera Dödsregnets ogenomträngliga hölje med sin magi. Det enda hon kunde hoppas på var att Herren fanns någonstans i närheten...

Hon undrade om Röda ordens herrar kunde se vad som hände med henne, men drog slutsatsen att det knappast var möjligt – då kunde de väl själva ha klarat av vidundret utan hjälp från henne, dankerflickan. Efter en stunds tvekan gav hon sig av dit näsan pekade.

Runtom vred sig skogen under Dödsregnets piskande gissel. Allt levande hade gömt sig och kom inte fram annat än i yttersta nödfall. Regnet förintade utan förbarmande människor, danker, gnomer, alver, det uppslukade varenda blodsugare och alla andra Onda andar som antingen skapats av magi eller som begagnade sig av sådan, men det skonade vanliga skogsvarelser, om än inte utan att ge brännskador.

Agata tog sig mödosamt fram genom den vildvuxna snårskogen, klättrade över omkullvräkt trädstammar, hoppade över gropar av okänt ursprung och obehagliga svarta hål som var täckta av jättelika svartrosa mögelfläckar. Flickan visste inte vart hon var på väg, men hon var tvungen att fortsätta. Det kände hon. I annat fall väntade döden.

Här under Dödsregnet rådde ett ständigt dunkel som påminde om en sommarkvälls halvdager. Solen förmådde inte tränga igenom den täta slöjan, inte en enda av dess strålar kunde bryta igenom regnmolnens pansar som jagade fram över skyn. Och ändå kunde Agata förnimma solen. Den hade just stigit över horisonten. Morgonen grydde.

En stund senare lyckades hon ta sig ut från de oländiga vindfällena till ett någorlunda plant område. Träden glesnade och knappt hade Agata kastat en blick på ett av dem så skrek hon nästan till av förvåning.

Hon hade haft lyckan att irra sig fram till en liten holme med återstoden av Drungen, dankernas Skog.

»Гщенно, Ршдннююй, Гтмллд...« Agata uttalade trädens namn, som vore de namn på släktingar och vänner. Hon bara stod där och uttalade dem. Hon hade velat gråta, men det var som om tårarna för alltid blivit kvar i hennes bortglömda barndom. Hon ville så gärna luta sig mot stammarnas skrovliga bark, men ärke-magikerns besvärjelse bevarade dankan bättre än hon själv kunde göra och lät inte hennes svaga kropp vidröra ytor som var genomdränkta av Dödsregnet.

Och ändå var detta Drungen. Träden kände igen henne, också under höljet av främmande, förhatlig hunnermagi. Agata tyckte sig höra mumlande röster som talade till henne; hon sträckte sig omedvetet framåt för att hämta upp Kraften som fanns samlad kring trädens rötter, även om denna Kraft inte ens skulle räcka till att tända en pärtä.

Ingen hade någonsin på allvar undervisat Agata i magi. Vid tiden för hennes födelse hade dankerfolkets största trollkarlar redan stupat i den utsiktslösa kampen mot Regnbågen; deras adepter gick ut i strid efter att knappt ha lärt sig behärska ett par tre besvärjelser. Och dog naturligtvis som flugor...

Nu *sträckte sig* flickan efter Kraften lika naturligt som en törstande efter vatten. Kanske gav sig den pålagda trolldomen till känna. Kanske var det Dödsregnet som rasade runtomkring. Men i vilket fall som helst kände Agata att hon på ett ögonblick blev ett med denna lilla skogsdunge, hon kände varenda rot och varje höstlöv som ännu darrade under de onda dropparnas attack. Hon blev själv till ett träd, hon bredde ut sina armar som grenar, hårsvallet blev ett lövverk, tårna förvandlades till rötter.

Ögonblicket tänjdes ut till år. Träden talade till henne, anförtrodde henne sin smärta och fasa. Bland hunnernas skräpskogar såg hon utspridda fragment av den Äkta skogen, dankernas Skog. Hon rörde sig genom det förgångna, till tider då hennes folks väldiga rike sträckte sig över otaliga dagsfärder, då skogsstäderna bands samman av knappt märkbara stigar längs vilka karavaner rörde sig, då ingen ens hade hört talas om olyckan som slumrade i Fjärran Södern.

Men hennes förbindelse med träden bröts.

Det var som om någon slagit till henne med en brännande piska. Agata drog sig samman och gav ifrån sig ett gny, alldeles som en pryglad byracka. Verklighetens mardröm störtade över henne med en tung, outhärdlig börda. Det fanns inget dankerrike. De ömkliga resterna av det fordom så mäktiga folket gömde sig i Övergivna markernas mest avlägsna hörn, medan hon själv, med sitt slavhalsjärn, var tvungen att utföra en vansinnig befallning från de vansinniga hunnernas vansinniga magiker...

Plötsligt, gällt och ilsket tjöt vinden till. Regnets strömmar piskade med ny kraft mot Arkmagikernas skydd; de krossades som mot en glasruta och rann ner i gulskimrande strömmar. Träden böjde sig skrämt ner. All kraft som Agata samlat försvann på ett ögonblick, liksom ett multnat blad som gripits av vinden.

Hon visste det! Hon visste det...!

Och därför blev hon inte alls förvånad när hon bland trädstammarna såg den väldiga gestalten som tillhörde Regnets herre.

* * *

Åter fortsätter jag min krönika, inspärrad under Isflammans kyrka. Det som nu försiggår i hela Norra världen kan jag inte kalla annat än en mardröm. Alla tillförlitliga fästen som hållit tills nu är på väg att brista. Den för så länge sedan bestämda ordningen är på väg att förändras och förvandlas till sin absoluta motsats.

Den bockfotade varelsen från Mörkret uppenbarade sig just där jag minst av allt förväntade mig, under Skelettbergen, dessutom rakt i vägen för det trevliga sällskapet som jag redan råkat bistå när det höll på att slå sig fram till gnomgruvornas ingång. Vägen dit hade öppnats för mig av Tavis förtvivlan. Trots det rasande Dödsregnet kunde jag med egna ögon se både den underjordiska salens svarta gap, den bockfotades mule förvriden av förintande vrede och även den lilla tåren som skälvde i Tavis ögonvrå.

Bakom den bockfotade varelsen fanns en sådan Kraft att till och med jag ryggade tillbaka och instinktivt täckte ögonen med handen. Jag trodde först att detta var Mörkrets kraft, men nästan genast insåg jag att jag tagit miste. Mörkret är blott en av vår världs magiska substanser och av min egen bittra erfarenhet hade jag för länge sedan lärt mig att förhålla mig utan förutfattade me-

ningar till alla etiketter och benämningar. Hur stora eller skrämmande ord det än var fråga om.

20 Mörkret . . . nej, någonting annat gömde sig bakom detta väsen, även om dess skrud var mörk. I sista ögonblicket lyckades jag avvärja den bockfotades slag och rädda flickan, men hennes följeslagare gick ett dystert öde till mötes. Det enda jag nu kan göra är att söka efter henne i gnomernas labyrintiska gångar, leta reda på och dra upp henne därifrån, ensam, ty den tredje följeslagaren, gnomen, är spårlöst försvunnen. Han har inte stupat, han har bara gömt sig någonstans i det inre av Skelettbergen, i nätet av underjordiska gångar som han naturligtvis känner till bättre än människor känner sin egen ficka.

Hemlighetens knut drogs åt och det fanns anledningar att misströsta – även för mig. Jag hade misslyckats med att tygla de krafter som bitit sig fast i varandras strupar. De magiska flödenas hemiska grumling hade skymt den kejsrerliga huvudstaden för mig. Jag kunde inte längre se vad som försiggick där och förberedde mig på det värsta.

Först nu framstod innebörden i det straff som ålagts mig med all tydlighet. Att känna, veta eller åtminstone ana, men inte kunna ingripa, utan bara sitta och vänta och ge utlopp för sin smärta i korthuggna dolkstreck över krönikornas gulnade blad.

Att vänta på det ögonblick då någon av de små som vandrar över jorden till slut med sin sorg, sin fasa, sin förtvivlan eller till och med sina dödsqual som nyckel släpper ut mig ur denna stenkammare djupt, djupt under Isflammans kyrka i Chvalin . . .

* * *

Sidri log lycksaligt åt sina egna tankar när han trampade vidare. Uppdraget var slutfört! Saken var klar! Redan nu såg han framför sig de andäktiga ansiktsuttrycken hos Stentronens medlemmar, när han, Sidri Dromarong, äntrade det hemliga gemaket med sitt folks största skatt i händerna.

Men vad trollkvinnan och krigaren anbelangar . . . inget att göra åt saken. Sidri sörjde inte direkt sina stupade följeslagare. Trolleriet hade misslyckats, de hade stött på en sådan kraft att varken Tavi eller ens tionalt sådana som hon skulle ha kunnat klara en fiende av den sorten. De

visste vad de gav sig in på, de var lejda av Stentronen att hjälpa dig, Sidri, och du skulle ändå inte ha kunnat rädda dem. Du hade gått under tillsammans med dem, inget mer. Du skulle ha stupat innan du nådde fram till den heliga drusen. Vad skulle det ha varit för vits med att spela hjälte? Vad? Heder? Din heder, Sidri, är ingenting jämfört med Ättens liv. Om Stentronen kräver att du offerar din heder så gör du det. Särskilt som skuldbördan inte var stor – Tavi var en hunner, gnomerna hatade dem förmodligen mer än de hatade alver och danker. Och de Friborna . . . de friborna var förrädare, en gång i tiden hade de vägrat att bistå Ätten under berget i kriget mot människorna . . . så låt samvetet tiga även i den här frågan. Två farliga fiender mindre. Lugna ner dig, Sidri, enligt alla rättsnören har du utfört en god gärning. Nu återstår bara en detalj – att ta sig ut. Eller rättare sagt – att ta sig tillräckligt högt upp så att inga råttor eller andra vidunder kan störa dig. Och där, på en i förväg bestämd plats som har iordningställts av andra sändebud från Stentronen, kan du lugnt vänta på att Dödsregnet ska upphöra.

Allt är i sin ordning, Sidri. Allt är lugnt, förstår du? Glöm den friborne och Tavi. Glöm dem för alltid. När ett vapen går sönder, kan man antingen laga det eller tillverka ett nytt. Det här vapnet går inte längre att laga, så glöm bort det. Tänk på belöningen som väntar dig vid återkomsten . . . eller, ännu hellre, tänk på hur ditt folks armé ska bära Dragnir bakom sina led, innesluten i ett säkert stenskrin, hur de ska krossa människohärarna, hur hirden ska resa borst med sina spjut och förinta resterna av de kejsrerliga legionerna vid Melins murar och hur de, gnomerna, sedan ska diktera för alla de andra hur livet hädanefter ska inrättas i den återövrade Norra världen.

Han hade haft tur. En osannolik tur, skulle man kunna tillägga, eftersom Dragnirs magi – som på intet vis försvagats under långa sekel av nödtvungen inspärning – hade pekat ut en omsorgsfullt dold lönnörr, som inte ens en gnoms skarpa blick hade kunnat upptäcka. Och nu gick Sidri upp för en helt annan väg än den han tidigare hade lett sina färdkamrater ner för. Allt var i sin ordning. Från varje hemlig plats hade gnomerna alltid byggt flera olika gångar. Därför träffade han nu inte ens på en tiondel av det som de råkat ut för på vägen ner. Det var bara rättorna . . . Ibland tyckte gnomen att han kände lukten av dem, en sur lukt som på något vis påminde om Dödsregnet. Och med hjärtat i halsgropen stannade han då och lade handen över Dragnirs släta fäste, kände hur

det vidunderliga svärdet vaknade upp vid hans beröring, redo till omedelbar strid, full av längtan efter fiendernas blod och liv... Och varje gång förblev hotet bara ett hot.

22 Också den ihjälklämda prästen oroade Sidri. Gnomerna kunde tillräckligt mycket om magi för att begripa att detta var *en andra död*, oåterkallelig, inte endast kroppens död, utan även själens. Och kanske inte bara död, utan någonting än värre. Vad som skulle kunna vara värre än döden hade den praktiske och försiktige gnomen emellertid svårt att föreställa sig. Det ryktades att den andra döden var något som inte ens de skickligaste magikerna skulle leka med. Vem vet vad den döda själen tar för gestalt, vilket monster den kan bli. Det forna livet försvinner och glöms bort, naturligtvis – det är ju därför det kallas död – och det enda som återstår är en outsläckt, evig lystnad efter hämnd på allt levande. Det ryktades att sådana monster kunde återfinna sina tidigare plågoandar var som helst, även bortom den vanliga dödens rand.

Å andra sidan var gnomerna inte ett folk som lät sig skrämmas av vålnader. Vid tillfällena då Sidris oro växte sig oanständigt stark kramade han bara hårdare om Diamantsvärdets släta, kalla fäste.

Han gick långs långa slingrande spiraltrappor. Han gick i fullständigt mörker, på känn. I stället för facklor använde han sig av sitt väderkorn som under Dragnirs inverkan blivit fantastiskt skarpt.

Vägen upp var lång och mödosam. Den hemliga passagen var hemlig just för att den slog en båge runt alla någorlunda stora salar, verkstäder och gruvor.

Sidri gick med långa steg och förundrade sig. Hade han upptäckt ingången till denna pelargång tidigare hade de kanske sluppit ta sig ner med sådana mödor och förluster. Men... då hade även hans följeslagare fått reda på hemligheten. Även om Sidri kanske kunde lita på den fribornes ord, skulle Stentronen aldrig ha gjort det. Dessutom skulle Stentronen på inga villkor tolerera att trollflickan blivit invigd i Diamantsvärdets hemlighet. Barn av människornas ras får inte vidröra gnomernas helgedomar. Annars skulle hon... med sitt skarpsinne... ha kunnat gissa sig till ett och annat. Till exempel, på ett ungefär, vad Dragnir var för något och vad dess inneboende kraft mäktade att åstadkomma.

Ja, det var meningen att Tavi skulle dö. Och ta med sig allt hon visste i graven. Därutöver skulle hennes död spara en anseelig sum-

ma pengar åt Stentronen – hennes arvode för det avslutade uppdraget. Och få visste bättre än Sidri vilken möda som låg bakom varje liten gyllene myntplatta av kejsarlig prägel som gnomerna lyckades skaffa fram! Gnomerna, som fördrivits från alla någorlunda rikhaltiga guldgruvor och berövats tillträde till malmådrorna, var tvungna att nöja sig med den allra fattigaste malmen, som inte ens en girig vätte eller kobold tidigare skulle ha brytt sig om. Men inte ens i detta läge dristade sig Stentronen, som långsamt gnetade ihop sitt guld, till att förfalska kejsardömets mynt. Det skulle naturligtvis inte innebära någon svårighet för de underjordiska mästarna att rekonstruera formen så att inte ens själva myntverket skulle misstänka något... men deras oförlikneliga konstfärdighet stod maktlös inför Regnbågens magi. De sju färgernas trollkarlar såg till att de mynt som fanns i omlopp i deras rike var fullgoda, och på något vis visste de alltid var mynten präglats. Falskmyntarliken, som hängde på skeva kors vid de livligast trafikerade vägkorsningarna kring Melin, talade sitt tydliga språk.

Gnomerna fick allt sitt guld genom handeln. Och imperiets köpmän köpte förstås alltid de underjordiska invånarnas varor till skampriser. Även de halvådelstenar som nådigt lämnats åt gnomerna »att kalasa på«. För att inte nämna järnsmältor eller halvbearbetade ovanläder! Och naturligtvis kunde det inte ens vara tal om att smida *vapen* till försäljning.

Det betydde att han, Sidri, faktiskt hade gjort en god gärning i dubbel bemärkelse. Hur mycket hade hans stamfränder inte tvingats slita för att erhålla dessa kejsarliga mynt, som Tavi och Khan-Torog hade hoppats få i betalning! Hur mycket svett hade inte runnit för den sakens skull, hur mycket av den halvtomma, fattiga malmen hade de inte varit tvungna att gå igenom, hur mycket kol hade inte förbränts bara för att Stentronens kassa till sist skulle bli något mer fylld! Sidri ansåg på allvar att om man släppte ifrån sig ens ett enda mynt som införskaffats med sådan möda – så var det inget annat än ett brott.

Han fortsatte uppåt färden under tystnad och det var inte ofta han stannade för att vila. Gnomer kan klara sig länge utan föda och gottgör sedan detta med omåttlig glupskhet så snart tillfälle ges. Han skulle ta sig ut så fort Regnet upphörde. Det skulle ge honom ett försprång på några dagar innan guldgrävorna från Chva-

lin och de som väntat ut Regnet i gnomrikets Stora sal vågade sticka fram näsorna ur sina gömslen.

Allt är i sin ordning, Sidri...

24 Pelargången slutade i ett litet kvadratisk rum – en återvändsgränd. Gnomen tände en av sina få återstående facklor, granskade rummet en kort stund, visslade koncentrerat och tryckte sedan på en knappt märkbar utbuktning, som dolde sig i bortre hörnet just i höjd med hans ögon.

Det hördes ett dovt gnissel. Trots alla år som gått fungerade den gnomtillverkade mekanismen oförvitligt. Ena väggens stenplattor gled isär, gnomen skyndade sig att trycka en gång till på den dolda spaken för att hålla ute Dödsregnets droppar. Stenluckorna slöt sig lydigt.

Gnomen sysselsatte sig länge med att noggrant täcka över pölen av giftgul vätska som runnit in med gruset. Återigen hade han haft turen med sig – pelargången visade sig mynna ut i en av de uråldriga observationsplatserna som var utspridda över Skelettbergens södra sluttning. Nu återstod bara att ta sig ner – och inte ner för trappor, utan utför klippan.

Så snart Regnet hade upphört.

* * *

Det var ett rasande lopp genom mörkret. Tavis ben bar henne fram utan mål, liksom av egen vilja, de lydde bara en enda befallning – hon skulle ta sig fram och upp. Berget öppnade lydigt sin buk för henne och hon störtade fram längs labyrintiska gångar, utan att tänka, utan att ens försöka lägga vägen på minnet, hennes enda tanke var att komma så långt bort som möjligt från vidundret som hade trätt fram ur mörkret.

Det var först när hon blev helt utmattad som hon stannade upp. Mörkret omgav henne från alla håll likt en kvävande massa och först nu förstod Tavi att hon hela tiden hade rusat fram i ogenomträngligt mörker utan minsta ljusglimt. Det var ett mirakel att hon inte snubblat eller sprungit in i något. Nu, när hjärtat slutat bulsa som besatt, kunde hon erinra sig hela sin vansinniga flykt – nätet av tunnlar hade framträtt för henne i ett matt gråljus, som slocknade så snart hon själv stannade upp. Det verkade som om

hon nu befann sig i något slags förgrening. . . Flickan trevade sig fram till väggen och satte sig ner. Hon var våldsamt törstig och tvingades skruva av korken på en liten fickflaska som hon sparat till en olycksdag.

Vattnet rann ner i hennes strupe i stora klunkar. Med en kraftansträngning höll hon tillbaka den paniska skräcken som höll på att bryta fram – hon var ensam, vilse i mörkret i okända underjordiska gångar där inte ens gnomerna gick utan lyse, vad skulle hon nu ta sig till, på randen till en ofrånkomlig katastrof?

Du är en trollkvinna, kära du. Så bete dig som en sådan.

Hennes rygsäck var oskadd, till och med vapnen fanns kvar (fast när man tar till benen allt vad tygen håller är det rent av ett mirakel om man inte tappar byxorna), men det viktigaste av allt var att den osläckliga magiska gnistan glödde djupt inuti henne – den gnista som förser trollkvinnans liv med både mål och mening.

Se så, nu har du vilat färdigt, snäste Tavi åt sig själv. Dags att återgå till arbetet! Jag måste... måste leta rätt på... Khan-Torog...

Det var inte lätt för henne att forma dessa ord. Måste hon verkligen ner dit igen, till den plats där den bockfotade säkert väntade på henne? Blotta tanken på det fick henne att må illa. Och trots att hon genast smädade sig själv med alla tänkbara och otänkbara tillmälen hjälpte det föga.

Ynkrygg! Din värdelösa odugling! Din nolla!

Men knäna skakade ändå. Det var uppenbart att styrkan i den bockfotades magi vida överträffade hennes egen; hon hade inte en chans i öppen strid. Om det inte vore för den hjälpande hand hon fick oklart av vem, hade hon varit död vid det här laget. . . ja, värre än död.

Men att lämna Khan obegravd skulle innebära att kränka, att oförlåtligt förödmjuka inte bara sin stupade vän, utan hela de fribornas ras, som en gång hade tagit Tavi under sina vingar, undervisat henne, försett henne med mat och beskydd. Född människa, men uppfostrad som friboren – till sina dagars slut måste hon leva med denna plågsamma kluvenhet.

I hennes ställe skulle Khan-Torog naturligtvis inte ha tvekat en sekund, erkände trollkvinnan. Utan att tänka på faran skulle han återvända för att söka efter hennes kropp och begrava den som sig bör eller stupa själv.

Att han med all sannolikhet skulle falla i striden hade ingen betydelse. De friborna var usla på att ge upp.

Och vart i hela fridens namn hade Sidri tagit vägen? Först hade gnomen hela tiden hållit sig vid hennes sida, men sedan var han plötsligt borta. Den bockfotade hade sagt något om det... men han kan ha ljugit. Sidri var ingen feg usling, han hade kämpat vid deras sida och inte vänt ryggen till... han kunde väl knappast ha blivit rädd för det brinnande mörkret, som antagit gestalten av en ofantlig grottdrake.

Alltså måste hon också leta reda på gnomen. Tavi suckade tungt, trevade rätt på säcken och drog i snöret.

Nya metoder är inte alltid bättre än de gamla. Efter att förfädernas föremålsmagi några gånger fungerat där betydligt modernare magi gett tappt, trodde Tavi därför mer på torkade rötter och mustassar än på »fokusering, koncentration och *visualisering*«, som Regnbågens magiker brukade säga.

Flickan använde minsta möjliga Kraft för att tända en sticka som hon tagit från en fackla och började sedan breda ut allt som behövdes över golvet. Sedan var hon tvungen att länge och väl rita upp ett koncentriskt pentagram. Tavi svettades när hon mätte upp vinklarna – ve den trollkvinna vars linjer avvek så mycket som en hårsån från den *sanna* positionen, den enda position där de magiska flödena kommer i jämvikt!

Till råga på allt var golvet ojämnt, med gropar, sprickor och andra överraskningar. Att lösa uppgifter i ämnet »ojämnheter« hade alltid hört till Tavis minst omtyckta sysselsättningar. Det enda som hon avskydde mer var välgörenhet.

När hon till slut helt genomsvettig, utmattad och yr i huvudet stödde sig mot väggen värkte hennes rygg av överansträngning. I gengäld var pentagrammet färdigt – ett förtjusande, oförliknligt pentagram med tanke på de förhållanden under vilka hon varit tvungen att rita det! Små kalkar med aromatisk kåda stod i strålar-nas spetsar, medan basen bestod av en noga komponerad samling rötter och stenar. På de viktigaste skärningspunkterna stod noggrant kluvna stearinljus. Hennes Lärare skulle ha varit stolt.

Det som nu återstod var att finna den bockfotade. Och Sidri. Och... och den döde Khan. Om vidundret redan hade avlägsnat sig från salen där striden stod, skulle Tavi lugnt kunna gå ner.

Ljusen tändes av sig själva, utan vare sig flinta eller elddon. Mjuka eldtungor snuddade vid doftämnen som placerats i de små kalkarna. Hela denna ritual var förresten ingen schamanism, bluff eller en krycka för de nybörjartrollkarlar som ännu inte bemästrat koncentrationskonsten. Tavi kände hur hela denna vid första anblicken så löjliga rekvisita faktiskt *hakade fast* vid hemlighetsfulla, djupa förgreningar av magiska Kraftflöden, hur den grep, drog upp och betvang legioner av egendomliga, oskäligen varelser som bodde i djupet av klippan, fick dem att lyda sina outtalade befallningar och hur dessa legioner, liksom sporrade av osynliga piskor, lydigt satte sig i rörelse, rann längs utarmade malmådror, gled längs de knappt märkbara, tunna rännilar som genomkorsade klippan, ilade, löpte, skyndade sig att utföra dessa order från de mäktiga krafter som fanns inneslutna i pentagrammet. Vid varje försök att tränga djupare in i denna hierarkis inre beskaffenhet blev Tavi nästan omedelbart illamående. Hon förstod inte varför så primitiva metoder visade sig vara så förvånansvärt effektiva, varför föremålsmagin, magi baserad på viskningar och utmattande prat, meningslösa ceremonier och ännu meningslösare ritualer ideligen visade sig vara starkare än den förfinade tanke-magin, som endast grundade sig på trollkarlens begåvning och skicklighet...

Inte desto mindre fungerade den uråldriga besvärjelsen Spaning i berggrunden utmärkt. Tavi förnam en av sina följeslagare. Och, tyvärr – Khan-Torog var dödare än stenarna som omgav flickan. Hans kropp hade blivit sönderbränd av den underjordiska elden och låg kvar bredvid väggen i den väldiga salen där den friborne utkämpat sin sista strid.

Och Sidri? Var fanns han? Inför Tavis inre syn blottades för ett kort ögonblick nätet av tunnlar, salar och genomgångar, belyst av ett flammande sken, men gnomen syntes inte till någonstans. Varken han själv eller hans kropp. Han hade försvunnit, försvunnit spårlöst, som om själva Mörkret hade slukat honom och gjort honom till en del av sig självt.

Hon kunde inte heller se den bockfotade någonstans. Den gigantiska salen där tragedin hade utspelats förblev tom. Nu kunde Tavi blicka över hela salen, från kant till kant, men där fanns ingenting av intresse. Mörkret hade dragit sig undan, Hundarna hade

också försvunnit och ingenstans fanns det minsta spår av Mörka väktaren som de hade slagits mot.

Khan-Torogs ensamma kropp var det enda hon såg. Samt svärdet i ett fast grepp i den fribornes hand.

28 Tavi suckade tungt. Det såg ut som om deras företag hade slutat i fullständigt nederlag. Khan var ihjälslagen, Sidri hade försvunnit spårlöst – han var säkert bortförd av den bockfotades tjänare... för även om han hade blivit rädd och sprungit sin väg skulle Tavi ha sett spåren efter honom.

Nej, det var dags att glömma uppdraget. Dags att tänka på hur hon själv skulle kunna ta sig härifrån. Och hur hon skulle berätta om allt för Kaptenernas krets.

Men först av allt måste hon begrava Khan.

Tavi suckade på nytt och släckte besvärjelsen. Hon måste ner. Vägen skulle hon finna på något sätt – var hon, när allt kom omkring, inte en trollkvinna?

* * *

Patriark Cheon kunde vara nöjd. Lansettmannens dekokt fungerade väl. Den slog till på fläcken och sög musten ur Regnbågens mäktigaste besvärjelser. Slungkastare ur patriarkens personliga livvakt slungade i väg glödande packar med en skickligt sammansatt örtblandning mot magikernas torn – röken berövade trollkarlarna förmågan att trollda. Och sedan stormade Marek tornet tillsammans med en skickligt uppviglad mobb. De hade inga problem med de förvirrade tornförsvararna. Medan gatpojkar fick nöja sig med tillfångatagna kvinnor, trängde patriarkens folk in och lade snabbt och beslutsamt beslag på magikernas pengakistor samt hela arsenalen av magiska hjälpmedel. Lansettmannen, tillsammans med sin medhjälpare gnomen, förlorade ingen tid i onödan och skyndade sig att rensa ut det erövrade tornet. Alla förstod utmärkt väl att magikerna mycket, mycket snart skulle återhämta sig från chocken.

Budbärarna kom under tiden med alltigenom goda nyheter. Kejsaren hade satt tre kohorter i rörelse, utplånat Ordnarnas legationer vid hovet och rörde sig nu mot deras filialer i staden. En kohort – Abramius – var på väg hit till Svarta staden, till deras und-

sättning. Det såg ut som om trollkarlarna hade tappat fattningen och stod rådvilla. För det hemliga örtreceptet som kunde användas mot magikerna hade patriarken en gång i tiden betalat Lansettmannen så mycket guld som denne orkade bära med sig – och det var sannerligen inte lite, trots att han var så mager. Å andra sidan lämnade Lansettmannen ändå lejonparten av sitt byte i händerna på skickliga falskspelare som arbetade för Cheon, så om man inte räknade med arvodet till kortspelsvirtuoserna, gick det jämnt upp för patriarken. Men även om Lansettmannen hade uppträtt som självaste den heliga Dunstan, för vilken alla mänskliga svagheter var främmande, och Cheon inte hade fått tillbaka ett endaste guldmünt, hade han ändå aldrig ångrat den genomförda affären eftersom Lansettmannen – denne örtaman, alkemist, vapensmed, magiker utan patent och läkare utan diplom från Regnbågen – faktiskt hade lyckats laborera fram en sådan kombination av till synes oskyldiga örter, som med sin rök paralyserade magikernas trolldomsförmågor, samtidigt som den framkallade häftiga och mycket plågsamma hostattacker hos dem. Lansettmannens uppfinning hade med framgång testats på de häxor och andra åtminstone lite magikunniga som blivit dömda till döden av självaste Regnbågen.

Och nu var stunden kommen för det riktiga testet.

I källaren var det torrt och rent. Patriarken hade noga förberett den plats varifrån han skulle leda anfallet. Och därutöver en reträttväg i händelse om attacken skulle misslyckas.

Det var just det som skilde honom från kejsaren. Kejsaren hade ingenstans att fly.

»Hur går det med Flaviz torn?« frågade patriarken tvärt.

»Det är omringat och man har börjat röka ut dem, ers patriarkskap.«

»Excellens!« Lansettmannen trängde sig ogenerat fram och knuffade undan dem som skockats kring patriarken. »Excellens! Vi har hittat... ja, en talisman, den är mycket mäktig och tillåter...«

»Fatta dig kort, mästare Lansettman«, sade patriarken och rynkade pannan.

»Regnbågen har hämtat sig och kommer nu att gå till motanfall«, meddelade alkemisten med bedrövad stämma.

»Varför är du så säker på det?« frågade patriarken utan att röra en min och ignorerade den uppenbara rädslan i uppsynen på sitt folk.

»Amuletten, talismanen... den... ger möjlighet att bedöma...«

»Talismanen upplyste, alltså.« Cheon avbröt mästaren. »Är du säker på att den...«

»Helt säker, excellens«, knarrade Lansettmannen. »Man måste snarast möjligt...«

»Det är fullständigt klart.« Patriarken började dela ut befallningar: »Sprid ut er. Låt Regnbågens magi bränna upp de dumma bondläpparna som mitt i natten springer omkring på Melins gator med hötjugor och yxor. Avvakta. Men Flaviz torn...«

»Det är där de kommer att slå till först«, sade Lansettmannen torrt och gnisslande. »Och man är just på väg att inta det...«

Patriarken blinkade inte ens.

»Fichte! Förstärkning till Flaviz torn. Säg till att de inte blandar sig i tills vidare. Skicka två hela tagater.«

»Men, excellens...« Lansettmannen kunde inte hålla tyst.

»Det är förresten bättre om du också beger dig dit«, sade patriarken och vände sig om. »Vi rycker fram omedelbart efter deras stormning.«

Lansettmannen bet sig i tungan och lommade sidledes i väg. Patriark Cheons befallningar upprepades aldrig två gånger och var inte föremål för diskussion.

»Nu anfaller vi Livs torn!« rapporterade nästa budbärare.

»Det är något som har hindrat kejsaren...«, sade Cheon tankfullt och just i det ögonblicket började golvet, väggarna och taket skaka, och luften fylldes av en skarp lukt – av bränd aska, som soldat Fichte uttryckte det.

Människorna omkring patriarken stod som förstenede. Ingen av dem var feg, men nu kände Cheon hur Skräckens ugglevingar började breda ut sig över dem alla.

Regnbågen var alltför mäktig. Och alltför otillräckligt var det vapen med vilket de hade tågat ut mot De sju färgernas ordnar.

»Har ni förlorat modet?« sade patriarken lugnt, utan att höja rösten. »Har ni gjort i byxorna? Ska vi nu springa och lägga ner vapnen och be om förlåtelse? Fichte! Sätt i gång och jaga i väg dina latmaskar! Jag måste få veta vad som har hänt där ute...«

* * *

Abramius hade gjort allting som han skulle. Till skillnad från den där gnomen, Lansettmannens medhjälpare, behövde han inte rättfärdiga sina handlingar genom en massa personliga oförrätter mot magiker. I varje kejsardöme fanns det människor som satte statens väl högre än allt annat – till och med högre än sitt eget liv. Även om »statens väl« för dem var ett begrepp som var öppet för tolkningar. För legaten innebar det att ovillkorligen underkasta sig kejsaren och att med alla medel stärka kejsarmakten. Så hade gudarna bestämt, så hade Frälsaren bestämt. Alltså skulle det även gagna folket. Och när magikerna sög sig fast som blodiglar på kejsardömet... då var det bäst att avlägsna dem fortast möjligt.

Abramius hade själv en viss koppling till Regnbågen. Hans syster var trollkvinna i Livorden. På sju år hade familjen inte hört något ifrån henne – ända sedan den dagen då den fjortonåriga flickan utan att tveka steg över tröskeln till magikernas torn i Melin.

Kohorten marscherade väl. Legaten hade inte tjänstgjort någon längre tid, men han kunde alla gamla krigslistor på sina fem fingrar. I staden fanns det tillräckligt av mer eller mindre säkra råtthål, dit man kunde smyga undan och vänta ut stormen. Centurionerna skulle inte ha någon brådska med att lämna ut rymlingarna om de tyckte att uppdraget var smutsigt. Men nu gick maniplarna lätt och ledigt, utan att störa formeringen, de sträckte ut sig som en lång järnorm längs gatorna i staden som stelnat av fasa.

Och ingen försökte smita från att fullgöra sin plikt.

De hade lämnat Vita staden bakom sig. Framför dem låg Läderporten och på andra sidan om den väntade Svarta staden. Det var där det skulle börja på riktigt.

Läderporten... Den var alltför smal. Gammal och trång. Maniplarna måste omgrupperas under marsch. Det blev stockning. Tidsförlust.

Det var inte för intet som Abramius kohort hade värvats bland Melins ursprungsbefolkning. Ingen blev förvånad över hans befallning:

»Över muren! Änterhakar fram!«

Legaten ville inte gärna pressa sin kohort, alla åttahundra svärd, genom det trånga gamla nålsögat till port. Vaktmanskapet hade

redan flytt därifrån, men den tunga porten var tillbommad. Och bommen – en riktig stock – var förskjuten så långt det gick.

»Öppna!« vrålade legaten.

32 Hans kohort höll redan på att förflytta sig till höger och vänster om porten. Legionärstövlar trampade på platta yttertak, mängder av krokar med långa rep kastades mot skottgluggarnas kanter, tiotals mannar klättrade redan upp.

Några krigare hade travat fram till porten. Bommen rörde sig långsamt åt sidan.

Legat Abramius tittade av någon outgrundlig anledning oroligt mot kvällshimlen – den var höstligt mörk och illavarslande. Han gick längre bort från Läderporten.

Nästa ögonblick bevisade Regnbågen att ryktet om dess handfallenhet och oförmåga att gå till motanfall var minst sagt överdrivet.

Abramius såg hur det gick till. Han såg hur molnen plötsligt drogs ihop till en enda scharlakansröd skimrande droppe. Hur droppen genast sträckte sig ner, hur den eldsträng som höll kvar magikernas hemska gåva högt ovan jord förtunnades och hur denna sträng till slut brast och elldroppen slet sig loss.

Marken stegrade sig. Flytande eld stänkte åt alla håll. Allt som kom i beröring med den förvandlades också till eld. Och där droppen hade fallit, där alldeles nyss Läderporten och det lilla torget med ett par tre hus invid hade legat – den platsen var nu en enda kokande gryta av ren, vit eld. På himlen växte samtidigt en svart-röd eldsvamp och sopade undan molnen, spottade ur sig korta blixtar, spred omkring sig hundratals nya droppar – precis likadana som den första som gett upphov till eldsvampen, bara något mindre.

Av ett tiotal legionärer lämnades ingenting kvar, inte ens aska.

Abramius reste sig med möda upp på armbågen. Vägen var avspärrad av ett bål – ett bål där själva stenen gav näring åt lågorna. Skeletten av portvaktstornen brann, det gjorde också stommarna på grannhusen som hade olyckan att ha uppförts i närheten; gatu-beläggningen stod i lågor, den glödande scharlakansröda massan sjönk allt djupare och djupare, som om elden, när den väl fått näring, inte alls tänkt lugna ner sig. Med ett fräsande och knastrande stod muren i lågor – som vore den gjord av trä och inte av starkaste sten. Men legionärerna fortsatte att klättra över den som om ingenting hade hänt.

Abramius gav tecken åt signalisterna. Även om himmel och jord rämnar, även om molnen täcks av eld, måste kohorten få höra den välkända befällningen: »Spridd ordning, avvakta!«

Legaten bevärdigade inte elden mer än några hastiga blickar och struntade i livvakten och signalisterna som omgav honom. Även 33 för dem var det dags att ta sig över muren. Kohorten väntade.

Magikerna må vara starka, men också de kan skjuta bom.

Vi får hoppas att denna miss inte blir den enda, tänkte legaten när han släppte tag om repet på andra sidan muren.

* * *

Kejsaren varken kunde eller ville stå vid sidan om när hans krigare stormade Livordens filial i staden. Hans utsirade rustning med riksvapnet – en rasande basilisk – var smidd av gnomer. Kejsaren hade själv provat bröstskyddet. Ett spjut som man kastat med full kraft mot den bröts av och på den glänsande metallytan syntes inte en repa. Denna rustning hade tillverkats för länge sedan, under de avlägsna år då människor och gnomer hade försonats för en tid.

På den tiden stred de sida vid sida mot alver och danker.

Plötsligt visade sig en kvinnofigur i den rymliga valvgången. Hon var klädd i himmelsblått. Kejsaren hann knappt höja handen för att hejda armborstskyttarna som ögonblickligen tagit sikte på trollkvinnan.

Han gjorde rätt – trollkvinnan höjde sina obeväpnade händer som tecken på att hon ville tala. Förvisso behövde en magiker varken svärd eller pilar, men att vända sina öppna händer mot fienden hade alltid betytt bara en sak – det var ett fredstecken, en inbjudan till rådslag.

»Vad har hänt, härskare?!« skrek trollkvinnan med äkta förtvivilan i rösten. »Varför detta vansinne? Varför dödar du oss? Vad har vi gjort dig?«

Den svarta stenen på kejsarens ring blev varm, som alltid när något trolleri utfördes i närheten.

Sulla, andre legat och befäl för en manipel armborstskyttar, behövde endast en knappt märkbar nick från härskaren.

Luften blev ögonblickligen mörk och förtätad av pilar.

Framför trollkvinnan, som var iklädd en ljusblå slängkappa, tän-
des en skuggskölds pärlgrå oval. Hon hade inte haft tid för en mer
sofistikerad besvärjelse.

Tunga kastspjut av järn, som kunde tränga rakt igenom en ryt-
tare i full skyddsrustning, studsade kraftlöst tillbaka från den has-
tigt uppförda barriären.

»Är detta ditt sista ord, kejsare?« hördes från den höga pelar-
gången. »Om så är fallet, må du få skåda vreden... «

Kejsaren höjde handen. Framför honom växte redan larmet från
legionärerna som strömmade in i ordensfilialen. Den ljusblå troll-
kvinnan hade ont om tid för att besvara angreppet och kejsaren
hoppades att hans svarta sten skulle kunna avleda henne om också
bara för en kort stund.

Värmen från stenen betydde att magi utövades. Och nu steg den-
na värme från stenen upp genom handen. Stenen – och varelsen
som var innesluten i den – gjorde sig redo att utföra hans befall-
ning. Gåvan från Regnbågen vändes mot den själv. Även om den
långt ifrån var den starkaste amuletten eller talismanen hade den
under loppet av många århundraden tjänat kejsardömetts härskare
med trohet och nit; stenen mindes varje hjärtslag hos var och en
av kejsarna och den hade smakat på deras blod, som inte sällan
runnit över den ur deras sår; ringens nuvarande härskare trodde
inte att allt detta kunde gå förbi utan att lämna spår.

Runt kejsarens utsträckta hand bildades snabbt ett tjockt pur-
purrött moln. Det enda han kunde hoppas på var att om inte
skingra, så åtminstone tänja ut skölden som skyddade trollkvin-
nan.

Stenens krafter satte sig i rörelse, de såg målet och visste vad
som skulle göras.

Tusentals små bevingade varelser, som endast bestod av läder-
vingar och seniga fötter med ändamålsenliga klor, gick till attack
under gälla tjut. De hade inte mycket tid på sig, hela deras liv va-
rade några ögonblick. Att nå fram till trollkvinnans sköld – det
var allt.

De mäktiga krafter som väckt dessa varelser till liv, som för ett
ögonblick gett dem kroppar, rullade ihop sig till ett hårt klot och
återvände till den svarta stenen.

Blodet rann sakta längs kejsarens hand, det sipprade ymnigt

direkt ur porerna. *Stenen gör aldrig någonting utan lön, förutom att
rädda livet på sin herre – eller kanske på den som den tillåter att vara sin
bärare?* tänkte kejsaren plötsligt.

Härskaren vände sig mot Sulla, men armborstskyttarnas befäl
hade redan gjort vad han skulle. De kejsarligena skyttarna kunde
ladda om sina dödliga vapen på ett ögonblick och ta sikte med
ofattbar snabbhet.

Den brokiga svärmen av varelser som stenen framkallat hade
redan fattat tag i kanten på trollkvinnans sköld.

»Bort med er! Undan!« skrek den unga kvinnan förtvivlat.

Det var för sent.

De bevingade varelserna brann i krampaktiga ryck, fångna i
det eldsläp som trollkvinnan skyndsamt hade kastat, men de hade
redan fullgjort sin uppgift. Det verkade som om de, om än för ett
kort ögonblick, hade lyckats dra isär, riva itu den oförstörbara
barriären och öppna vägen för en andra salva från Sullas armborst-
förband.

Den här gången missade inte de kejsarligena skyttarna.

Elden kunde inte göra något åt kastspjuten av järn. Uttänjd och
uppluckrad avvärijde skölden ändå nästan alla pilar – utom två.
En gick in i trollkvinnans kind och trängde tvärsigenom huvudet,
den andra borrade sig in under vänstra bröstet.

De Sju färgernas magiker var seglivade. Mäktiga trollkonster
hade många gånger räddat även dem som varit mycket svårt sår-
ade. Och troligen hade Livs trollkvinna haft en chans att läka såret
om det endast vore från en pil.

Men två dödliga sår var för mycket.

Armborstpilarna hade slungat kvinnan mot pelargångens vägg
– så stor hade genomslagskraften varit. Den ljusblå klädnaden, som
ännu inte hade hunnit bli genomdränkt av blod, försvann bakom
bröstvärnets krökning.

Kohorten svarade med triumferande vrål.

Det fanns ingen fästning som kejsardömetts legioner inte skulle
kunna inta med storm. Och nu hann det inte gå en sekund innan
trossar med krokare redan flög uppåt och de dumdristigaste klätt-
rade upp för dem, precis som apor i söderns skogar.

Men mästare Lansettmannen med sina örter var inte där och en
trollkvinnas död betydde inte nederlag för de återstående.

Kejsaren förde befälet över den gemensamma attacken. Det var bråttom innan magikerna hade hunnit hämta sig från chocken, innan de hunnit sätta upp ett nytt skydd; han visste att han inte skulle kunna använda den svarta stenen en andra gång.

36 Reservmaniplarna gick till anfall.

Andra kapitlet

»**B**ANNE MIG«, sade Klara Kummel högt för sig själv. »Jag förstår ingenting, ta mig orcherna!« Hon stod framför Melins södra Havsport. Den breda, stenlagda Landsvägen ledde i riktning »klockan tolv« till havet i närheten, över ängarna som omgav den djupa flodfåran. Nedtill trängdes landningsbryggor – många köpmän föredrog att själva ta sig upp för strömmen och sälja sina varor i Melin, där priserna traditionellt var högre än i de södra hamnstäderna.

Så vitt Klara kunde minnas hade det nattliga Melin aldrig utmärkt sig för lugn och ro. Och fastän trollkvinnan sällan vistades här, hade hon naturligtvis hört talas om katakomberna som lämpade sig utmärkt väl för nöjen som en krigsmagiker av hennes rang kunde roa sig med. Hon hade också hört talas om Svarta stadens glädjekvarter, dit det hände att även hennes gilleskamrater tittade in.

Men ett sådant fyrverkeri hade hon inte förväntat sig.

Allt runtomkring var begjutet med mörk scharlakansröd färg, som flammade i en rasande dödsdans. Återskenet över stadskvarteren höjde sig ända till stjärnorna och fick de nattliga ljusen att fördunklas förläget. Det hördes dova slag, som om en kolossal hammare gång på gång slog i marken. Ideligen sköt klargula eldtungor upp och föll sönder i muntra gnistor bland svarta rökmoln.

Magikernas hemlighetsfulla element – den luft som vanliga dödliga aldrig kunde andas in – skälvde och ljöd av alla besvärjelser som tagits i bruk.

»Om det är du som ställt till allt detta, min pojke, då måste man sannerligen släpa dig till Akademien i rännsnara om så krävs«, mumlade Klara för sig själv.

Trollkvinnan stod bredvid den tillbommade porten ännu en stund och funderade. Att spåra upp slyngeln i Melin med hjälp av magi skulle av allt att döma inte lyckas nu. Klara Kummel hade inga högre tankar om Regnbågens trollkarlar, men i detta vansinne, med en sådan störning av alla magiska flöden, var det inte ens att tänka på att finna rymlingens extremt tunna spår i etern.